

[Pelle Voigt]

serne. Erklæringen fortsætter nemlig med ordene:

»Såfremt Israel fortsat nægter at efterkomme ovennævnte resolutioner, vil de ti undersøge deres muligheder for at handle i fremtiden.«

Det er jo nok noget, der kan få hårene til at rejse sig på hovedet, når det samtidig gang på gang slås fast fra de samme udenrigsministre, at man i praksis ikke vil foretage sig noget som helst, at man ikke vil anvende det middel, som man i talrige andre tilfælde – og langt mildere tilfælde – uden betænkning har taget i anvendelse.

Jeg skal ikke her gøre meget ud af at citere de taler, som forskellige partiers ordførere holdt her i salen, da vi skulle overbevises om, at det var nødvendigt og rimeligt at gennemføre økonomiske sanktioner imod Argentina, idet invasionen på Malvinerne eller Falklandsøerne dog vist ikke tåler sammenligning med det, Israel har gjort sig skyldig i i Libanon og i krigen mod palæstinenserne.

Den 9. september 1982 enedes samtlige arabiske udenrigsministre og PLO om en erklæring på deres topmøde i Fez. Denne erklæring er efter SFs opfattelse et af de største gennembrud, som er sket i den mellemøstlige situation i nyere tid. Det er et konkret fredstilbud, som også indebærer et tilbud om anerkendelse af staten Israel. Alligevel fremturer man med at sige, at man ikke kan gøre det, som omfatter de to helt afgørende elementer i Fezplanen for at opnå en fredelig løsning i Mellemøsten, nemlig anerkende PLO som palæstinenserens eneste legitime repræsentant, det PLO, om hvilket den danske udenrigsminister selv har sagt, at der realistisk ikke tegner sig et andet lederskab for palæstinenserne. Man vil heller ikke – det fremgik af svaret på mit spørgsmål i går – anerkende det andet helt afgørende element, nemlig palæstinenserens ret til en selvstændig stat. Gør man ikke det snart, vil krigen fortsætte. Massakrerne vil fortsætte, ulykkerne vil fortsætte. Man ved det. Man ved, at man kommer til at foretage denne anerkendelse på et eller andet tidspunkt. Jeg håber blot, at det ikke må blive for sent.

Jeg vil til slut på baggrund af udenrigsministerens afvisning af forslaget stille ham et konkret spørgsmål. Hvad forhindrer Danmark i at foretage en anerkendelse af PLO og i at få en PLO-repræsentation her i lighed

med den repræsentation, som PLO har i Paris? Hvad mener udenrigsministeren om den form for diplomatisk forbindelse? Er det muligt at oprette et PLO-kontor i Danmark på de betingelser, som franskmændene, som dog må siges at være en betydningsfuld EF-nation, har gjort?

Arentoft (FP):

Jeg kan indledningsvis sige til forslagsstillerne til dette forslag, at fremskridtspartiet siger klart nej til begge punkter og dele af forslaget.

Hvad angår økonomiske sanktioner, vil hr. Pelle Voigt nok være stødt på, da han så tilbage på vedtagelsen af økonomiske sanktioner mod Argentina, at fremskridtspartiet også her sagde klart nej, ligesom vi siger nej til økonomiske sanktioner over for Sydafrika. Vi vil sige nej til økonomiske sanktioner, hver gang de bliver foreslået.

Der står i bemærkningerne, at der er mulighed for, at Danmark alene indfører sanktioner mod Israel. Det er også et klart nej, det skal besvares med. Det er også blevet sagt af tidligere ordførere, at det ville være en tom demonstration.

Man siger også i bemærkningerne:

»Til gengæld vil det vise vejen for andre lande og samtidig gøre betydeligt indtryk i Israel, fordi Danmark – alt for længe – har fremstået som en af Israels nære venner uanset dette lands undertrykkelsespolitik over for palæstinenserne.«

Jeg er glad for dette venskab, som Danmark har og har haft i mange år, og regner med, at det vil bevares også i tiden fremover. Hvis man skulle kvitte de venner, som ikke lige præcis gjorde det, som man synes de skulle gøre, havde man formentlig ikke ret mange venner.

Der er også nogle af os, der endnu kan huske krigens tid, hvad der skete i oktober 1943, og alene det giver et ganske særligt forhold til Israel.

Det er blevet sagt, også af flere ordførere, med hensyn til PLOs anerkendelse, at Danmark kun anerkender stater, så det behøver jeg ikke at bore så meget i, men man kunne stille det spørgsmål: hvad er i grunden en palæstinenser? Vi har prøvet ad forskellig vej at få, om jeg så må sige, defineret begrebet en palæstinenser, men det er faktisk ikke lyk-